

Uff, uff! Beszéltem!

Az indián – kivált, ha dakota – nem ijedős (manapság inkább vakmerő), már kezdtem aggódni. Féltem, hogy az erdészek normál önvédelmi reflexei kezdenek kiveszni. Szerecsére tévedtem, volt két – teljes tisztelettel – Öreg Harcos, aki igyekezett menteni a renomét. Persze tudom, hogy volt azóta szélöntés, meg Vándorgyűlés, – fontosabb egy dakota „szómenésétől”.

Köszönöm, hogy válaszra méltatták soraimat!

Igyekszem röviden viszontválaszolni. A felvetett kérdések sorrendjében.

Reményffy László „irokéz”: Tanulságos a vélekedés még akkor is, ha kiegészítésre szorul, vagy némelyike vitára ingerel – írja cikkemről.

Ez volt a célom! Bár, belátom sok vizet nem zavartam, nagy vihart nem kavartam. Reméltem, hogy ennek a „gyűttmentnek” jól megmondják, kiosztanak. Ennyire futotta.

A „favágó” kérdés, miszerint a közvélemény az erdészeket a „favágóval” azonosítja. Nem saját kútfő, felmérés. Igaz nem a legfrissebb – én ilyet nem találtam –, de érzésem szerint a megítélésben radikális változás nincs. Lehet, hogy a megfogalmazás kissé „tömör”, de legalább pontos.

Szószerinti idézet **A MAGYAR ERDŐGAZDÁLKODÁS HELYZETE A NEP TERVEZÉSE ELŐTT** /KÉSZÜLT A NEMZETI ERDŐ PROGRAM HELYZETFELTÁRÓ TANULMÁNYAKÉNT, Sopron 2001/ „Előtanulmány” c. fejezetéből: „Az erdőgazdálkodás területén dolgozók régóta gyanítják, hogy a lakosság vélekedése az erdőről ellentmondásos, és az erdősz tevékenységéről sok esetben negatív kicsengésű, ami nagyrészt az ismeretbiáynak és a tájékozatlanságnak tudható be.

A helyzet konkrét felmérésére először 1996-ban került sor a FAGOSZ kezdeményezésére. Azóta számos elemzés készült, amelyek legfontosabb megállapításai a Phare program keretében 1998-ban folytatott vizsgálataink tapasztalataival kiegészítve a következők szerint foglalhatók össze.

A felmérések egymással összhangban megerősítik, hogy a lakosság véleménye szerint alig van fa az országban, és azt is írják. Sajnálatos még, hogy a nagyarányú telepítésekről sincs tudomásuk, továbbá az erdészetet a banyatló ágazatok közé sorolják. Külö-

nösen negatív a megítélése a megjelent magán-tulajdonú erdőgazdálkodásnak, rablógazdálkodásról, rövid távú haszonszerzésről beszélnek. Összességében egyaránt elmarasztalják az erdővel, erdőgazdálkodással kapcsolatba kerülő tulajdonosokat, batóságokat és magát a gazdálkodást is.

Általában elmondható, hogy a közvélemény nem érti, illetve nem ismeri el az erdészek történelmi szerepét a nemzeti erdővagyon megeremtésében, megőrzésében. Abelyett, hogy pozitív asszociációk kötődjenek az erdőgazdálkodáshoz és az erdészekhez, inkább a bizalmatlanság figyelhető meg az erdőgazdálkodással kapcsolatban, amit a közvélemény a fakitermeléssel és a vadászattal társít. Ebben az összefüggésben az erdősznek nem építő, hanem pusztító szerepet tulajdonítanak.”

/Az idézett részt anno a www.erdostراتيجية.hu honlapról töltöttem le úgy 2003 táján. Sajnos azóta ezt már nem tudom elérni, de valahol /az Egyetemen?/ biztosan megvan a hivatkozott anyag./

A „csak egyenes, hengeres, ágtiszta erdészkedésnek lejárt az ideje” kezdetű kitételrel kapcsolatba felhívnám a figyelmet a **csak** szócskára!

Ismételt hivatkozása a már említett tanulmányra: „A közvélemény, különösen a városiakok elvárása az, hogy az erdők elsősorban szociális és környezetvédelmi hasznot bajtsanak még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy az erdők nem nyújtják teljes gazdálkodási potenciáljukat. Az erdőgazdálkodás ilyen megközelítése egyben kormányzati politika is, amelynek végrehajtását az erdészeti és környezetvédelmi politika biztosítja. További elvárás – és jogi minimumkövetelmény is –, hogy az erdőkben tartamos erdőgazdálkodást kell folytatni. Specifikus követelmény tovább-

bá, hogy az erdőket a lehető legtermészetközeli módon kell kezelni.”

Ez a társadalmi elvárás a Stratégiát megalapozó tanulmány készítése óta nemhogy halványult, de erősödött! (Az ellenfelek is a pályán vannak!)

A vízügyet – bár az „eredendő bűn”, az ország kiszáritása, szerintem tényleg az övek – vitathatatlanul ügyesek, s magam is, mint pozitív példát gondoltam említeni. Az idő – s főleg az időjárás – nekik dolgozik. Hol aszály van, hol özönvíz.

Mint „dakota”, a cikkem megírásának ideje természetesen nem volt egyetlen. Bosszantott – látva az országgyűlési képviselő-jelölteket –, hogy nem látok közöttük egyetlen erdőhöz, erdészethez kötődőt sem! Bezzeg a dinnyések!

A vadászatról – pontosabban a magyarországi vadgazdálkodásról – tömören megvan a véleményem. A velük elvtelenül kollaboráló erdészekről is /akinek nem inge, nem veszi magára!/. A tevékenységük – tisztelet a kivételnek – a más dárdájával való bozótverés tipikus esete. Kétségtelenül ügyesen csinálják, csak azt nem értem, hogy miért hagyjuk?! Erdészek, mezőgazdálkodók, földtulajdonosok, gépjármű-tulajdonosok stb. az Állam?!

Váradi Géza válaszából is érződik, hogy az idősebb generációhoz tartozik. Már a cím is békülékeny, pedig senki sem haragszik. Sőt! Mint írtam is: nem ellenetek jöttem – értetek!

Ami a „politikai beállást” illeti: magam sem az elvtelen „politikai nyalit” hiányolom, sőt! Több életrevalóságot várnék az erdészeketől! (Ahhoz képest, hogy a Parlamenti Vadászklub végigvadászta a fél ország erdeit – lehet, hogy ez megint általánosítás / Lónyan mindenestre jártak/ – elég gyengén lobbizgattak az erdészet érdekében.)

A Közjóléti szakosztály munkáját ismerem – magam is tagja vagyok –, tevékenységüket az erdészek megítélése szempontjából, mindközül a legfontosabbnak tartom.

Amit az erdőtelepítések visszaesésével kapcsolatban „Téves címzés” okán megemlít a szerző, azt gondolom, nem kell magamra vennem.

Ugyan kinek kellene felemelni a szavát – mellesleg Kaán Károly országában, amelynek még Erdőstratégiája is van – az erdőtelepítések visszaesése miatt, ha nem a szakmának!

Amit a szerző a vidék állapotáról ír, azzal teljesen egyetértek. Kétségeim vannak, hogy megfordítható-e még a folyamat egyáltalán?!

Új belépők

Soproni Hallgatói Helyi Csoport:

Kriskó Bence hallgató, Menyhárt Attila hallgató, Szokol Dávid hallgató, Oláh Péter hallgató, Oláh Gergely hallgató, Koklács Tibor hallgató, Korda Márton egyéb felsőfok; **Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Helyi Csoport:** Antal László erdész-technikus; **Egyéni tag:** dr. Zalay Bálint egyéb felsőfok.

Géza Bátyánk – ha megengedi – befejező gondolataival csak egyetérteni lehet!

Magam is azért „vetemedtem” a cik-kem megírására, mert sok, hivatását felelősséggel művelő erdőszel találkoz-tam, űk inspiráltak, biztattak.

Összefoglalva: A helyzet nem re-ménytelen, de dolgozni kell rajta! Dolgozni az arcultaton, hogy az erdősz ne „favágó”, hanem ismét Erdősz Űr, Mér-nők Űr lehessen.

Az alapok jók! Adott egy olyan ku-riózumszámba menő, élő diákhatyomá-nyokkal rendelkező Egyetem, ahon-nan még mindig nem tucatemberek, de „figurák”, egyéniségek érkeznek. /Bár a felvételi ponthatáron nem lenne ha-szontalan kicsit emelni!/

Hasonló a helyzet középfokon is. /Kár, hogy a hatyományokról a közvé-lemény szinte semmit sem tud! Megint csak a PR – ügyebár!

Több életrevalóságot, kevesebb múltba révedést! Ki kell találni „űjra” a szakmát, „arcot” adni neki. Nem hagyni kiénekelni a sajtot a számból! Több progresszivitást!

Mint képviselő láttam, hogy ügyes lob-bisták mennyi pénzt vittek el az erdőgaz-dálkodáshoz képest semmi területekre!

A mostani világról mindenkinek meglehet a véleménye. Nekem is meg-van, de ettől ez még ilyen. Aki nem bi-zonyítja, nem mondja nagyon sokszor – magáról, szakmájáról –, hogy mennyire fontos, nem fogják annak tartani! Kicsit erőszakosabban tehát!

Részemről – illetékesség hiányában – a vitát – inkább monológot –, befejezem.

űgy gondolom, hogy a felvetett kér-déseket a SZAKMA magával kell meg-beszélje, magában kell ezekben egyes-ségre jutnia.

Ennek reményében.

űdv az Erdősznek! Jó egészséget! Szeretettel, a partvonalon kívűlről :

Borkó Károly
„dakota”

űi.: Majd elfelejtettem. Sajnálom, hogy a szakma és szervezetei hosszú idők óta legtehetségesebb vezetője mellett nem tudott kiállni. Mint téma, ez is kibeszélendő lenne!!! Fontos „szak-mai” kérdés!!!

Tő melletti történetek

Tél. Fácán

űtsietek az előszobán, ki a szabadba. Űktelen nagy robaj, dobhártya szaggató rikácsolás. Egy szempillantás alatt az egyik villanydrót a hóbán szikrázik.

Két átkozott fűcánkakas (de lehet, hogy griffmadár) startolt el a lépcsőről. Ilyen hangot csak alulról, a pokolból ki-szabadult szőrnyek adhatnak. Rádásul méltatlankodtak. Addig ugyanis a kocá-nak (és malacainak) kikészített (Miche-lin-csillagos) kaját ették.

Az egyik nekiszállt a villanydrótnak. Hát inntől kezdve csak illetlen szava-tak használtak.

Este a TV-ben a Liliomfi (már kétszer láttam), de nincs TV, mert nincs villany az egész Erdőtanyán. Meg nincs víz, mert minden háznan külön hidroforja van. (Rádásul a szivattyú is leűghet, ha gyor-san le nem kapcsolják, mert másik fűzis-sal még megy erőtlenül. Vagy ilyesmi.)

Már jönnek is a szomszédok. A fűcá-nok esete náluk sem volt nyerő. Csak az egyik kis srác vigasztalt, hogy a tragikus helyzetet látva többen lemondanak az esti fűdésről

Azt a szomszédot űltettem be ma-gam mellé az autóba, aki közűlünk a legjobbban ismerte a falusi villanyszere-lőt. Nem volt otthon, a szomszéd falu-ban a szűleinél disznótorban van. Űsszenűztűnk, gyerűnk Lugosra. A kő-vesűt – a kétoldali letűredezésék miatt – csak egy nyomásavosnak tekinthetű. Padkája 10 cm-rel lentebb. Jűgpáncél. Ha a farmotoros Skoda leugrik az űtről, vagy 50 m-es kűgyózás után tér vissza.

Hát ezen az űton mondják azt a te-hénfogatos gazdák nyáron a szénássze-kér tetejéről (megunva a hátuk megett i hosszú dudálást), „kerűljön a taxi; űn a kerekeket nem reckerűzom”. Megtalál-juk Karcsit, a villanyszerelőt. Piros a fe-je. Az asztal rogyásig rakva gűzűlgű hurrákka, kolbászokkal. Az aprű mē-retű tűltűtt káposztábűl hegyet űpítet-tek. Sokan űlnek az asztal körül. A te-kintetek enyhēn fűtyolosak.

Karcsit első hallásra nem rendűti meg az erdűtanyai katasztrűfa. A társam kēny-telen – űlűggē el nem űtēlhetű – zsarű-lásszerű kijelentéseket tenni. „Karcsi! Ha most nem jűssz velűnk, akkor a rokonsá-god egész nyáron gűűjtheti a szűrűtt te-hēnszart, mert tűlűnk 1 m³ tűűzfűt sem kapsz!” Karcsi részéről már csak egy gyenge ellenvetűs hangzott: „de hát a májas hurrkát még meg sem kűstoltam...” Erűlyesen közbeszűlt a mama: „mennyēl velűk kisfiam, veszett emberek ezek.”

Inntől felgyorsultak az esemē-nyek. Sokan segűttűnk, hűztuk-von-tuk a drűtokat és Karcsit. Rűvidesen ki-gyulladtak a fēnyek. Erdűtanya űűjásűű-letett. Ki tudja hányadszor.

Megűttűnk néhány pohár pűlűnkát (Karcsinak már nem hiányzott) és pilla-natok alatt visszavűttűk a megmentűn-ket. A jeges űtra pedig már erűs kűd is telepedett. A disznűtor zavartalanul folytatódott.

A gyerēkek is fűrűdhettek, és valahogy a Liliomfi is szebb volt, mint máskor.

Már négy űve dolgozom az erdűszet-nél. Az erdűszet űsszűllt. Jó passzban

van. Űgy űrzem. Fűűleg a kerűletvezetűk egysűgesek. Profik. Majdnem. Ez az idűsebb erdűszeknek kűszűnhetű.

(Nem volt nehéz rájűnni, hogy az er-dűszekre csak belűlrűl lehet hatni, per-sze rossz irányban is. Legyen inkább jű az irány).

Közűlűk ketten a negyvenes űvek elejēn „erdűűlegēnykēnt” kezdűtek a szakmát a gűthi erdűűgondnokságon. Akkor is, azűta is az alfűűld elismert er-dűsznevelű iskolája a gűthi erdűszet, és aki onnan kikerűlt, nem mulasztja el a késűbbiekben sem megemlűteni – sze-lűű dicsekvűssel – a gűthi kezdű űveit. Még ha nem is mindig a szigorűan vett erdűszkedűssel kezdűk az emlűkezűst.

Mint két hajdani erdűszűlegēny kollē-gám is ezt tette. Akkoriban a karűcsony elűűti vegyes nyűű-fűcánvadászatra az erdűűgondnok a megye és Debrecen vűros elűkelűűsegeit is meghűvta. A két er-dűűlegēnynek egész nap a vadak felag-gatása volt a feladata a szállítű szeko-ekre. Fűradtan, tisztűlkűdűs, átűűltűzűs után a vadászházban folytatták a szűű-gűlatot. Kűlűnűsen erűűsen meg este nyolc után, mert akkor már a felszűűgűlű lűnyok nem tartűűzkűdhattak a va-dászházban. Elűűvigyűzatosságbűl.

A sűű tűűűgetűsnek űűűűl kűrűűl már jelűűzetes jelei mutatkoz-tak Egyre gyak-rabban kellett az urakat a szűűűjukba fu-varozni egy-egy nagymēretű lavűr kűű-űetűben. Ezűtűn már csak gyakori vűzes tűrűűkűűű- és lavűűcsere maradt hajnalig.

Szerűűyen megemlűtem, hogy elűűfel-vűteliskēnt 1961 nyarától egy űűűg fűzi-kai munkűskēnt űn is a gűthi erdűszet-nél gyakornokoskűdtem. Napjainkban is csak egyűves erdei munka után kelle-ne átűűpni az egyetem kűszűűbűt. Gon-dolom. űltűűűban ekkor szembesűűl az